

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Alojza Podolského, N., ktorou namieta porušenie ústavných práv občanov – dodávateľov tovaru do zdravotníckych zariadení, na rovnosť pred zákonom, na súdnu ochranu a na ochranu ich vlastníctva nemožnosťou výkonu súdnych rozhodnutí a exekúcií voči zdravotníckym zariadeniam danou zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 345/2004 Z. z. z 26. mája 2004, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Alojza Podolského o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 25. júna 2004 doručené podanie Ing. Alojza Podolského, N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým namieta porušenie ústavných práv občanov – dodávateľov tovaru do zdravotníckych zariadení, na rovnosť pred zákonom, na súdnu ochranu a na ochranu ich vlastníctva nemožnosťou výkonu súdnych rozhodnutí a exekúcií voči zdravotníckym zariadeniam danou zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 345/2004 Z. z. z 26. mája 2004, ktorým sa mení a dopĺňa

zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov.

Podľa sťažovateľa zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 345/2004 Z. z. z 26. mája 2004, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, sú dodávatelia tovarov do zdravotníckych zariadení postavení mimo zákon v dôsledku absolútnej nemožnosti výkonu súdnych rozhodnutí a exekúcií voči zdravotníckym zariadeniam. Sťažovateľ uvádza, že uvedená novela zákona dodávateľovi tovarov do zdravotníckych zariadení neumožňuje, v prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, aby sa domohol ochrany na súde alebo podal návrh na vykonanie exekúcie. Tomuto subjektu sa tak upierajú základné ľudské práva, a to právo na rovnosť pred zákonom, pretože na jednej strane dodávateľ tovaru do zdravotníckeho zariadenia dodržiava zákon, vydáva svoje vlastníctvo, na strane druhej zdravotnícke zariadenie nič nenúti plniť si svoju zákonnú povinnosť uhradiť poskytnutý tovar. Týmto postupom sa mu odopiera aj právo na súdnu ochranu v dôsledku absolútnej nemožnosti výkonu súdnych rozhodnutí voči zdravotníckym zariadeniam a odopierané je mu i právo na ochranu vlastníctva.

Sťažovateľ v tejto súvislosti, poukazujúc na tvrdosť a likvidačný charakter tohto zákona, žiada ústavný súd o jeho „odstránenie“.

Podanie sťažovateľa sa svojím obsahom nachádza na hranici medzi ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy a návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy.

Ústavný súd rešpektuje vôľu sťažovateľa a jeho podanie posudzuje ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy. Ak by ústavný súd pokladal podanie sťažovateľa za návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, tak by ho musel

odmietnuť ako podaný zjavne neoprávnenou osobou, lebo sťažovateľ ako fyzická osoba nepatrí medzi subjekty, ktoré sú podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) ústavy oprávnené podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov.

Aj pre konanie o ústavnej sťažnosti platí konštantná judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 96/93, I. ÚS 106/93), podľa ktorej nemožno účel konania o súlade právnych predpisov dosiahnuť v inom type konania.

Ústavný súd ďalej tiež judikoval: „Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi, a nie normatívnymi právnymi aktmi. Preto nemožno v konaní o ústavnej sťažnosti vysloviť, že k porušeniu ústavného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou“ (III. ÚS 18/02).

Sťažovateľ v okolnostiach prípadu neuvádza žiadne konkrétne porušenie jeho vlastného ústavného práva na rovnosť pred zákonom, na súdnu ochranu a ochranu jeho vlastníctva uplatňovaním napadnutého zákona. Ústavná sťažnosť teda nevyhovuje ani ústavnej požiadavke, že každý sa môže v konaní o ústavnej sťažnosti domáhať iba ochrany svojich vlastných práv. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti nie je možné odstrániť, a preto ústavný súd neskúmal, či ústavná sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2004